

KUR'AN, CİHAD VE ŞEHİDLİK*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Size Peygamber-i Zîşânımız'ın mübarek şehrin-den, Medine-i Münevvere'den hitab ediyorum.

Temmuz ayı yazın en sıcak aylarından birisi olmasına rağmen, burada latif bir hava var. Tabii, sıcak var ama benim tahmin ettiğim kadar değil... Çünkü Avustralya kış mevsimindeydi, orada kazak giyiyorduk, yün çorap giyiyorduk. Buraya gelince, “Kim bilir ne kadar sıcaklar olur?” diye düşünüyordum. Benim umduğumun altında, güzel bir latif hava var.

Teşekkür ederim; arkadaşlarımdan pek çoğu benAvustralya'dan buraya geliyorum diye umreye niyet etmişler, gelmişler. Onlarla buluştuk Mekke-i Mükerreme'de, sonra buraya geldik. Bu da güzel bir şey, birçok dostla görüşmüş olduk.

Medine-i Münevvere'de herhalde öteki bildi-ğimiz imamlar, tanıdığımız, âşinâ olduğumuz imamlar belki yaz tatiline gittiler; Abdü'l-Muh-sin isminde genç bir imam gelmiş. Benim kaldı-ğım otelde kalıyordu.

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Damman'dan gelmiş. Çok dokunaklı bir sesi var. Gayet Dâvudî, tok bir sesle, hızlı fakat harfleri tane tane çok güzel okuyor. Çok lâtif bir kıraati var. Çok beğendim, çok sevdim. Bilmiyorum, otelde kaldığına göre, demek ki muhakkak gidecek ama, çok güzel bir hafız. Hiç sektirmeden, böyle billur gibi bir sesle, gayet güzel Kur'an-ı Kerim okuyor.

Allah cümlemize nasib eylesin...

a. Kur'an Bilgisi ve Cennetin Dereceleri

Bu sebeple, ilk hadis-i şerifi Kur'an-ı Kerim'le ilgili seçtim. Ebû Saîd el-Hudrî Hazretleri'nin rivayet ettiğine ve büyük alim Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Mâce ve Ebû Ya'lâ'nın kitaplarına aldığına göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

قَالَ لِصَاحِبِ الْقُرْآنِ، إِذَا دَخَلَ الْجَنَّةَ: اقْرَأْ وَاصْعَدْ!
فَيَقْرَأُ وَيَصْعَدُ بِكُلِّ آيَةٍ دَرَجَةً، حَتَّى يَقْرَأَ آخِرَ
شَيْءٍ مَعَهُ مِنْهُ

(حم.ه.ع. ش. عن أبي سعيد)

¹ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1242, no:3780; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.40, no:11378; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.495, no:1338; Ebû Nuaym, *Mesânîd-i Firâsü'l-Mekteb*, c.I, s.117, no:40; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.812, no:2331; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XXIV, s.172, no:26905.

RE. 513/1 (*Yukàlü li-sàhibi'l-kur'ân, izâ dehale'l-cenneh: İkra' va's'ad! Feyakrau ve yas'adu li-küllü âyetin dereceten, hattâ yakraa âhira şey'in meahû minhü.*) *Sadaka rasûlu'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl...*

Bu hadis-i şerifi dinleyince, hepiniz Kur'an-ı Kerim'e aşkınızı, şevkinizi daha da arttıracaksınız. Tahmin ediyorum, Kur'an-ı Kerim'e sarılacaksınız, ezberinizi arttırmaya gayret edeceksiniz.

Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:

(*Yukàlü li-sàhibi'l-kur'ân*) “Kur'an-ı Kerim'in sahibine denir ki...” Kur'an-ı Kerim'in sahibi demek burada, Kur'an-ı Kerim'den bazı ayetleri öğrenmiş, onlara sahip olmuş kimse demek. Kur'an okuyan, ezberinde Kur'an olan kimse demek. Kur'an'ın bir kısmına sahip olmuş.

(*Yukàlu*) “Denilir ki...” Mechul sigasıyla bir fiil. Diyenin Allah- u Teâlâ Hazretleri'nin bizzat kendisi olduğu hadis-i şerifin devamından anlaşılıyor. “Kur'an-ı Kerim'den bir şeylere sahip olmuş olan bir müslümana, (*izâ dehale'l-cennete*) cennete girdiği zaman denilir ki:” Kim der?.. Alemlerin Rabbi, Rezzâk-ı alem, Ekremü'l-ekremîn, Rabbimiz, Mevlâmız der.

(*İkra' va's'ad*) “Buyrulur ki: Oku ve yüksel!” *Sade-suûd*; yükselmek demek Arapça'da, *sad* ve *ayın*'la... (*İkra'*) “Oku, (*va's'ad*) ve yüksel... (*Feyakrau ve yas'adu*) Bunun üzerine o cennetlik kul okur ve yükselir. (*Li-küllü âyetin*

dereceten) Her okuduğu ayet için bir derece yükselir. (*Hattâ yakraa âhira şey'in meahû minhü*) Yanındaki, yâni ezberindeki en son ayeti okuyuncaya kadar...”

Demek ki sevgili kardeşlerim, cennete girdiği zaman, cennette, Kur'an-ı Kerim'den ne kadar ayet biliyorsa, bir ayet okudukça bir derece yükselir. Ezberinde ayet sayısı çok olan kimseler, cennetin en yüksek derecesine böylece yükselmiş olur. Zaten başka bir hadis-i şerifte size okumuştum evvelce, cennette dereceler Kur'an-ı Kerim'in ayetleri kadardır.

Demek ki, Kur'an-ı Kerim'i okumalıyız. Okumalıyız amma, mânâsını da öğrenmeliyiz. Ezberlemeliyiz, ezberimizde olmalı... Tabii en büyük günahlardan birisi de, yine hadis-i şeriflerden biliyoruz, ezberlediği Kur'an ayetlerini unutmaktır.

Seneler önce Kırıkkale'yi ziyaret ettiğim zaman, Kırıkkalemüftüsü Mustafa Efendi de gelmişti sohbetle, orada konuşmuştuk: Ezberinde Kur'an olduğu halde ezberlediklerini unutanlar, en büyük günaha girmiş oluyorlar.

Yâni, Kur'an-ı Kerim'i öğrenince geriye dönüş yok, azaltmak yok. Dâimâ daha çok çalışacak. Hafızsa, hafızlığını düşürmeyecek ve bildiklerini eksiltmeyecek, unutmayacak. Kur'an-ı Kerim ezberinde olacak. Ne kadar çok ezberlerse, derecesi o kadar yüksek olacak.

Tabii Kur'an-ı Kerim sadece okunmak için değil, mucibince, yâni emrinin icabına göre hareket etmek için indirilmiş. Allah'ın emirlerini ihtiva eden bir kitap olduğundan, bildiğini de uygulayacak. Meselâ, Allah-u Teâlâ Hazretleri, "Yalan söylemeyin!" buyurmuş; yalan söylemeyecek... "Gıybet etmeyin!" buyurmuş; gıybet etmeyecek... "Dininiz için malınızı, canınızı verin!" buyurmuş; mal, can icabında verilecek.

Geçen hafta çok ciddî bir konuşma yapmıştım. Sonra arkadaşlar tesirinin, yankılarının çok geniş olduğunu söylediler; memnun oldum. Anlayıp, dinleyip de uygulayan, davetimize icabet eden, isteklerimizi anlayıp o doğrultuda çalışan kardeşlerimizden Allah razı olsun...

Demek ki, Kur'an-ı Kerim'e sımsıkı sarılmamız gerektiği; ne kadar çok çalışmışsak, cennette de o kadar yüksek dereceye çıkacağımız bildirilmiş oluyor.

b. Anneye Babaya Hürmet

İkinci hadis-i şerif, hemen o hadisin altında sevgili kardeşlerim. Hazret-i Aişe Anamız, Aişe-i Sıddîka Validemiz, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in kızı, Peygamber Efendimiz'in zevce-i sâlihası Aişe Anamız tarafından rivayet edilmiş. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:²

² Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.X, s.216; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.457, no:8739; Hz. Aişe RA'dan.

قَالَ لِلْعَاقِ: اِعْمَلْ مَا شِئْتَ مِنَ الطَّاعَةِ، فَإِنِّي أَلُ
أَغْفِرُ لَكَ؛ وَيُقَالُ لِلْبَّارِ: اِعْمَلْ مَا شِئْتَ، فَإِنِّي
أَغْفِرُ لَكَ

(حل. عن عائشة)

RE. 513/2 (*Yukàlü li'l-àkkı: l'mel mâ şı'te mine't-tàati, feinnî lâ ağfiru leke; ve yukàlü li'l-bârri i'mel mâ şı'te, feinnî ağfiru leke.*)

Ben demin, “Söyleyen Cenâb-ı Haktır.” derken, bu ikinci hadis- i şerifi göz önünde bulundurmuştum. Burada da “Yukàlü” diye başlıyor: “Söylenir ki, denilir ki...” (*Li'l-âk*) Âk, ukûk-u vâlideyni yapmış kimse demek. Yâni, anne babasına asi olmuş, isyan etmiş, söz dinlememiş, iyi evlâtlık yapmamış kimse demek.

Bu çok büyük günahlardan biridir. İnsanın annesinin babasının gönlünü alması, sevgisini kazanması, duasını ganimet bilmesi lâzım! Annesine babasına çok hürmet ve riayet göstermesi gerekir. Hatta bizim büyüklerimiz o kadar derlerdi ki: “Annesi babası gayrimüslim olsa bile onu götürecektir, getirecek, işte yardım edecek, hizmet edecek...” derlerdi.

Töremizde, âdetimizde, millî örfümüzde bu anne ve babaya hürmet çok derin bir anlam taşıyor, önem taşıyor. Çok önemli davranışlardan birisidir. Evlâtlar anne ve babalarını sevmeli, saymalı, sözünü dinlemeli.

Dinlememeye âk deniliyor, yâni ukûk yapan, ukûk-u vâlideyne düşen demek. (*Yukâlû li'l-âkki*) “Böyle ukûk yapan, annesine, babasına asi olana denilir ki...” Diyenin Allah-u Teâlâ olduğu, hadisın devamından anlaşılıyor. Bu hadis için söylemem lâzımdı bu sözü. Hadisın devamında çünkü delil var:

(*İ'mel mâ şî'te*) “Dilediğini işle! (*Mine't-tâati*) İbadet ve taatten ne istersen onu yap, istediğini işle! (*Feinnî lâ ağfiru leke*) Muhakkak, ben seni afv ü mağfiret etmiyorum.”

“—İşte var mı bir diyeceğin?” der gibi Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin buyurduğu, buradan, “Ben affetmiyorum!” demesiyle anlaşılıyor. Ana babaya asi evlâda Allah tarafından denilir ki:

“—İbadet ve taat bâbında ne kadar gayret etsen, uğraşsan, neler yapsan, ne kadar ibadet ve taatler işlesen bile, ben seni afv ü mağfiret etmeyeceğim!”

(*Ve yukâlu li'l-bârri*) *Bâr*, birrû'l-vâlideyn yapan, yâni anne babasına iyilik yapan, iyi evlâtlık yapan, hizmeti güzel yapan, onların gönlünü alan, duasını kazanan demek. “Bârra da denilir ki...” Kim tarafından?.. Rabbi tarafından, Allah tarafından... (*İ'mel mâ şî'te feinnî ağfiru leke*) “Ne istersen yap, çünkü ben seni afv ü mağfiret edeceğim!”

Burada (*mine't-tâati*) dememiş. Yâni, ne istersen yap diyor. İyi, kötü, kusurlu, meziyetli ne yaparsa, Allah-u Teâlâ Hazretleri onu afv u mağfiret edeceğini bildiriyor.

Çünkü anne ve baba çok önemli, sebab-i hayatı. Küçük çocuk âciz olarak doğuyor. Annesi dokuz ay on gün hamilelik sıkıntılarını çekiyor. Son aylarda şiddetlenen şekilde midesi bulanır, yürüyemez, vücudu şişer, sancılar, ağrılar, üzüntüler...

Doğum muazzam bir ameliyye, çok zor bir iş. Ölenler kalanlar oluyor. Sakatlıklar oluyor doğumdan sonra... Bin bir zahmetle doğurur. Kendi sütüyle besler, çocuğu büyür. Öper, koklar, hoplatır, zıplatır, bakar. Sonra çocuk büyüyünce anne babasına asi olursa, çok büyük nankörlük oluyor bu. Onun için, anne baba hakları İslâm'da fevkalâde önemli...

Dâimâ ben düşünürüm, anne baba deyince hep hatırıma gelir: Peygamber SAS Efendimiz, anne babadan daha önemli!..

Bu konuda Peygamber SAS Efendimiz, bir hadis-i şerifinde buyurmuş ki:³

وَالَّذِي سَنَفْسِي بِيَدِهِ، أَلْ يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّى أَكُونَ
أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ وَوَالِدِهِ
(خ.ن. عن أبي هريرة)

³ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:14; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.115, no:5015; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11746; Taberânî, *Müsnedü'ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.292, no:3338; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.30, no:71; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXII, s.395, no:25156.

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî, lâ yü'minü ehadiküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî, ve veledihî.*) “Nefsim, canım elinde olan Allah’a yemin ederim ki, beni annenizden, babanızdan ve evlâdınızdan daha çok sevmedikçe tam mü’min olamazsınız!”

Başka bir rivayette:⁴

أَلْ يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَلَدِهِ،

وَوَالِدِهِ، وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

(خ.م.ن.ه.حم.در.حب.ع.هب.عن أسنس)

(*Lâyü'minü ehadiküm hattâ ekûne ehabbe ileyhi min vâlidihî, ve veledihî, ve'n-nâsi ecmaîn.*)

“Beni annenizden, babanızdan, evlâdınızdan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe tam mü’min olamazsınız!” buyuruyor.

Demek ki, Peygamber Efendimiz’i daha çok sevecek. Neden?.. Çünkü Peygamber Efendimiz cenneti gösteriyor, cennete götürüyor,

⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.14, no:15; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.67, no:44; Neseî,

Sünen, c.VIII, s.114, no:5013; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.26, no:67; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.177, no:12837; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.397, no:2741; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.405, no:179; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.VI, s.23, no:3258;

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.129, no:1374; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.534, no:11744; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.355, no:1175; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.29, no:70; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVI, s.490, no:17360.

cennete gitmeyi öğretiyor. Sünnet-i seniyyesi bir derya... Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifleri hazine... Onları bilmezsek Kur'an-ı Kerim'in nasıl uygulanacağını çıkartamayız. Namazı nasıl kılacağımızı bilemeyiz. Elbette Peygamber Efendimiz her şeyimiz. Başımızın tacı ve kurtuluşumuzun ilâcı Peygamber SAS Efendimiz... Onun için, elbette anneden, babadan daha önemli oluyor. İnsan annesini, babasını çok sevdiği halde;

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي

(*Fidâke ebî ve ümmî*)⁵ “Annem, babam sana feda olsun! Onları canımdan çok seviyorum ama; annemi babamı kurtarmak için, icabında kendi canımı feda ederim ama; sadece canım değil, canımdan daha sevdiğim anne ve babam bile sana feda olsun!” denilirdi Peygamber Efendimiz'e...

⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1541, no:3968; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.184, no:2836; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.686, no:990; Neseî, *Sünen*, c.V, s.10, no:2440; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.152, no:21389; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.85, no:34386; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.12, no:617; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19597; Ebû Zer RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VI, s.185, no:3496; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.335, no:8407; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.VII, s.158, no:12611 ve 12612; Ebû Hüreyre RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.49, no:1932; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.186, no:12961; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.260; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.]

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.421, no:556; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.281; Hz. Ali RA'dan.

Tabii, din yolu önemli olduğundan, büyüklerimiz kitaplarda kesin olarak yazmışlardır: Elbette Peygamber Efendimiz'in yolunda yürüyen mürşid-i kâmiller, alim-i hakîkîler, evliyâullah da anneden, babadan önde geliyor. Onlara âsî olmanın da maddeten, mânen, dünyevî ve uhrevî bakımdan çok büyük zararları olur. Onun için, herkesin dinini öğrendiği büyüklerine, evliyâullaha, hoca efendilere büyük saygı göstermesi bu yüzdendir.

Tarih boyunca da böyle olmuştur. Biliyorsunuz Yavuz Selim'in maceralarını... Pos bıyıklı, asabî bir hükümdar... Savaşlara gidiyor. Yeniçeri kendisine isyan ettiği zaman, atına binip atını sürebiliyor. Cesur bir insan... Bir seferde hocasının atı şöyle bir yerinde durmamış, yaramazlık yapmış, ayağı çamura hızla bir çarpmış, çamurdan sular Yavuz Selim'in kaftanının üstüne sıçramış ve çamurlanmış padişahın kaftanı... Şeyhülislâm sapsarı kesilmiş. Atından çıkan bu çamur böyle padişahın kaftanını çamurlayınca şeyhülislâmda şafak atmış, "Eyvah, şimdi sinirlenir, kesin bu adamın kafasını der." filân diye çok üzülmüş. Ama Yavuz Selim demiş ki:

"—Alimlerin atının ayağının çamuru bizim için şereftir. Temizlemeyin bu kaftanımı, bu kaftanım böyle çamuruyla kalsın! Ve ben vefat ettiğim zaman sandukamın üstüne, yâni kabrimin üstüne bu kaftanı hatıra olarak koyun!" demiş.

Alimlere hürmet böyleydi ve böyle olması lâzım! Tabii, güzel bir misal... O kadar asabî bir insan, o kadar savaşlar yapmış büyük bir devlet adamı... Bazıları en çok beğeniyorlar. Padişahlar içinde düşünceleri itibariyle en beğenilecek özellikleri olduğunu söylüyorlar. Ama ulemaya hürmeti de böyle...

Tabii, bu konuyu açsam çok derin gider. Yâni, dâimâ anne baba deyince, hoca efendiler aklıma gelir benim; müşid-i kâmiller... Ona bağlantı yaparım. Onun daha üstün olduğunu söylemek boynumun borcu oluyor.

c.Cihada Yakın Ameller

Aynı sayfada bir hadis-i şerif daha var. Beyhakî rivayet etmiş. Allah rahmet eylesin. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁶

قُرْبُ مِنَ الْجِهَادِ طِيبُ الْكَالِمِ، وَإِدَامَةُ الصِّيَامِ،
وَالْحَجِّ كُلِّ عَامٍ؛ وَالْأَلَّ يَقْرُبُ مِنْهُ شَيْءٌ بَعْدُ
(هـ.ب. عن رجل من الصحابة)

RE. 513/5 (*Yakrubu mine'l-cihâd: Tîbü'l-
kelâm, ve idâmetü's- sıyâm, ve'l-haccü külle
âm, ve lâ yakrubu minhü şey'ün ba'd.*)

⁶ Saîd ibn-i Mansûr, *Sünen*, c.II, s.125, no:2321; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.404, no:3894; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1290; Ebû Nuaym, *Ma'rifetü's- Sahâbe*, c.XXI, s.421, no:6559; sahabeden bir zât'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.533, no:10676; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.182, no:26934.

Bu da birçok kimsenin merak ettiği bir konuda sorulara cevap mahiyetinde:

(*Yakrubu mine'l-cihâd*) “Cihada yakın olur.” *Karube* fiili *min* ile kullanılıyor, Türkçe'deki gibi değil. Biz: “Cihada yakın olur.” deriz, -e haliyle kullanırız. Araplar -den haliyle kullanıyorlar. Tam böyle tercüme etmek istersek, “Cihaddan yana yakın olur.” demek gibi oluyor.

Cihad da İslâmî çalışmaların, sevaplı ibadetlerin zirvesi, çok önemli... “Cihada yakın olur.” Neler?.. Üç şey sayıyor Peygamber SAS Efendimiz:

1. (*Tîbü'l-keîâm*) “Tatlı konuşma, gönül alıcı konuşma, kırmadan konuşma, güzel sözler söyleme... Haklı ve sevimli sözler söyleme, güzel konuşma.”

2. (*Ve idâmetü's-sıyâm*) “Ve orucu çok tutmak, oruca çok devam etmek.”

Biliyorsunuz oruç sadece Ramazan'da değildir. Ramazan'ın dışında Peygamber Efendimiz nice oruçlar tutardı. Bunları her zaman sizlere hatırlatmışımdır ama yine bir sıralayayım:

Bir kere her hafta pazartesi, perşembe oruçları vardır. Tutarsanız, her hafta tutulabilir. Sünnettir, sevaptır. Her ayın başında, ortasında, sonunda oruç vardır. Arabî ayların, yâni kamerî ayların ortasında, 13, 14, 15'inde, mehtaplı gecelerin gündüzlerinde oruçlar vardır. Şevval'in altı gün orucu vardır. Zilhicce'nin on

gününde hacıların hacca gittiği zamanda oruçlar vardır. Muharrem'in 9, 10, 11'inde oruç vardır. Receb'de, Şa'ban'da oruç tutmak sevaptır.

Efendimiz bu sıcak ülkede oruç tutmayı çok teşvik ediyor ki, çok zordur burada. Yâni, güneş burada insanın dermanını keser. Oruç tutmak öyle Türkiye'dekine benzemez, veyahut daha başka bir ülkedeki gibi değildir. Ama oruç tutmayı çok tavsiye ediyor.

Oruç tutmanın tabii hem sıhî faydaları var: Şişmanlık olmaz, yağlar erir, kolesterol ve diğer zararlı yağlar kalmaz, kan temizlenir... İnsanın karnı aç oldukça, gönlü nurlanır. Mânevî kemâlât, ilim, irfan, ma'rifetullah öyle gelir.

Onun için orucu da çok tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz. Hele yaz günlerinde oruç tutmayı ayrıca hadis-i şeriflerde methetmiş. Çünkü zor... Zor olunca, ibadetlerin sevabı zorluğu nisbetinde olduğundan, mükâfatı da büyük oluyor.

3. *(Ve'l-haccü külle àm)* "Her sene haccetmek."

Tabii biliyorsunuz ömürde bir defa hac yapmak farz ama, farzın ötesinde fazilet var, sünnet var, sevap var. Farz bitti diye, ille yapmayacağım diye bir şey yok. Bazıları bunun karşısına çıkarlar, aleyhte konuşurlar. İşte hadis-i şerif...

Bunlar cihada yakın oluyor. Çünkü hacca gelmek kolay değil. Eskiden daha da zordu. Eskiden ne binek vasıtaları kolaydı, ne mesâfeler

kolay aşıliyordu, ne sıcaklardan korunmak için tedbirler bu kadar çoktu, ne sular bu kadar çoktu, ne buradaki barınma imkânları bu kadar güzeldi, ne emniyet vardı... Ölüm tehlikesi vardı, hac daha zordu. O zaman bile her yıl hac diyor. Şimdi bir haftalık bir şey... Bileti alıyorsunuz, geliyorsunuz. Bir haftada hac yapılabiliyor.

Evet, bu üç şey, cihada yakın çok kıymetli ibadettir. (*Ve lâ yakrubu minhu şey'ün ba'dü*) "Bunlardan sonra artık, daha başka şey cihada yakın olmaz." diyor Peygamber Efendimiz. Başka şey saymıyor. Bir de, başka şey olamaz diye de beyan buyuruyor. Yâni, bunlara çok dikkat etmemiz lâzım.

Demek ki müslüman olarak, tatlı dilli olacağız, gönül alacağız. Mânevî terbiyemiz için, sıhhatimiz için, sevabımız için orucu çok tutacağız ve mümkünse bu mübarek güzel yerleri çokça ziyaret edeceğiz aziz ve sevgili kardeşlerim!..

d. Allah'ın Hoşnud Olduğu Üç Kimse

Böyle cihadla ilgili bir mukayese yaptığı için, bir başka hadis-i şerife geçmek istiyorum. Peygamber Efendimiz SAS'den Ebû Saîd el-Hudrî rivayet etmiş.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:⁷

يُضْحَكُ أَهْلُهُ إِلَى ثَالِثَةٍ: الْقَوْمُ إِذَا صَفُّوا فِي الصَّلَاةِ،
وَإِلَى الرَّجُلِ يُقَاتِلُ وَرَاءَ أَصْحَابِهِ، وَإِلَى الرَّجُلِ
يَقُومُ فِي سَوَادِ اللَّيْلِ

(ش. وابن جرير عن أبي سعيد)

RE. 511/6 (*Yadhakü'llàhu ilâ selâseh: El-kavmi izâ saffû fi's-salâh, ve ile'r-racüli yukâtilu verâe ashâbih, ve ile'r-racüli yekûmu fî sevâdi'l-leyl*)

(*Yadhakü'llàhu*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri güler...” Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin gülmesi, tabii rahmet etmesi demek. Mükâfat vereceğine alâmet. (*Ilâ selâseh*) “Üç kişiye Allah güler.” Yâni onlardan memnun olur, onlara büyük mükâfatlar verir:

1. (*El-kavmi izâ saffû fi's-salâh*) “Namaza duran cemaat saf bağladıkları zaman, namazda saffa durdukları zaman...” Durup el bağlamışlar, el pençe dîvâna durmuşlar, elleri önlerinde böyle hürmetli, muntazam saflar halinde dizilmişler... Allah bunlara sevgi duyar, sever, güler. Tabii mükâfatlandırarak demek.

⁷ İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.1, s.309, no:3538; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.285, no:911; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Teheccüd ve Kıyâmü'l-Leyl*, c.I, s.400, no:355; İbn-i Ebî Asım, *Cihâd*, c.I, s.395; İbn-i Ebî Asım, *es-Sünneh*, c.II, s.77, no:455; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.154; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.852, no:43390; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.142, no:26827.

Bu güzel bir şey, hatırınızda olsun. Cemaatle saf olmak görüyorsunuz Allah'ın sevdiği bir şey. Onun için camiye devam etmek lâzım, cemaati kaçırmamak lâzım! Camilerin şenlenmesi lâzım! Camiye gelenlerin de bundan istifadesi çok olacaktır. Attığı adımlardan sevap kazanacak, günahları silinecek.

Camiler neden çok yapılmış? Meselâ, ben Şehzâdebaşı Camii'ni düşünüyorum: Kible tarafında, sağ ön tarafta Nevşehirli Damat İbrahim Paşa medresesi ve camisi var. Hasib Efendimiz'in bir ara vazife gördüğü camicik, küçük... Sol tarafında İstanbul'un en eski camilerinden, Vefa Lisesi'nin karşısında, çapraz köşede Akançeşme Camisi var. Şimdi çeşmesi akmaz olmuş ama en eski camilerden. O kadar yakın... Sonra hemen sol arkasında, Vefa Bozacısı'nın yanında cami var, bir mescid... Hemen arkasında, harabe halinde tamir edilmemiş bir cami olduğunu hatırlıyorum.

Avlusunun arkasında burma minareli bir cami var, kible istikametinin aksinde, şimal tarafında... Sağ tarafında, belediyenin yanında bir iki cami var. Yâni, bu kadar büyük caminin etrafında nice küçük camiler, mescidler niye?.. Herkes namaza giderdi, dolardı. İhtiyaç olduğundan, ihtiyaçtan dolayı yapılmıştı.

Şimdi bakıyorum, bu Arabistan'da çok sık cami var, hepsi doluyor. Çünkü namaz vakti geldiği zaman, beş dakika önceden dükkânlar kapanıyor, daireler kapanıyor, benzinciler kapanıyor. Benzin alamazsınız. Neden? E namaz

vakti... Bu geçecek ondan sonra... Her şey ona göre ayarlanmış, mecbur da tutulmuş. Herkes namazını kılıyor. El-hamdü lillâh. Yâni böyle olunca bereket oluyor, hayır oluyor, yerden bereket fışkırıyor. Muazzam gelişme tabii, hepsi Allah'ın bir lütfü...

Cemaat, kavm, insanlar namazda saf bağladıkları zaman Allah sever, güler.

2. *(Ve ilâ racûlin yukâtilu verâe ashâbihî)* “Bir adam ki arkadaşlarının ötesinde savaşa devam ediyor; buna da güler, onu da sever.”

Verâe, ötesi demek. *Mâverâü'n-nehr*, Araplar'a göre nehrin ötesi. Yâni, Orta Asya'da nehrin öbür tarafı, Çin'e, Orta Asya'ya daha yakın yere bu ismi vermişler.

Arkadaşları geride kalmış. Bu saldırmış düşmana, mâşâallah, ilerlemiş, ta ilerde çarpışıyor... Allah onu sever, ona güler.

Demek ki düşmandan korkmak yok, demek ki çekinmek yok, canını sakınmak yok... Allah rızası için, haklı olduktan sonra çarpışacak. Ölürse şehid oluyor, kalırsa gazi oluyor. Ne kadar güzel bir şey... Kaçmayacak ve en önde çarpışacak. Düşman yılacak, “Bunlar ne biçin insan?” diyecek, saldıramayacak.

Tabii İslâm'da cihad ana mesele değildir. Ana mesele sulh usükûn içinde İslâm'ı anlatmaktır. Nitekim Peygamber Efendimiz Mekke devrinde on üç yıl öyle yaptı ama, cihadsız da olmuyor.

Düşmanlar rahat durmuyorlar. On üç yılda kırk kişi toplandı da; Medine-i Münevvere'ye hicret ettikten sonra, cihad başladıktan sonra, İslâm daha iyi korunduğu için, daha iyi anlatıldığı için müfsidler, fesatçılar, kâfirler, müşrikler çalışmadığından, İslâm'ın güzelliği anlaşıldığından kısa zamanda Arabistan'a yayıldı. Arabistan'dan kuzeye taşıtı.

Hazret-i Ömer zamanında Anadolu'ya ulaştı İslâm. Anadolu'nun güneydoğusu çok eski İslâm tarihlidir. Şimdi düşmanların böyle Kürt kardeşlerimizi kışkırtarak ayrı koparmak istedikleri beldeler, ta eskiden İslâm beldesi ve bizim kardeşlerimizin beldesi... Belki oralarda oturan kardeşlerimizin çoğu, o mücahidlerin torunları... Ne kadar kıymetli yerler.

Ben Silvan'a gittiğim zaman hayretler içinde kaldım. (Yanlış hatırlamıyorsam, eski adı *Meyyafârukin*'dir.) Salâhaddîn-i Eyyubî Hazretleri'nin camisini görünce çok duygulandım;

“—Aman inelim, şurada namaz kılalım!” dedim.

Yâni düşmanlar bozgunculuk çıkartıyorlar, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Halbuki kardeşiz, mü'minler birbirlerinin kardeşidir. Hiç öyle şey olur mu?..

Onun için, cihad çok önemlidir. Allah yolunda cihad etmek; yâni dini korumak için malını, canını vermek, her türlü gayreti göstermek çok önemlidir.

Asker ocağı Peygamber ocağıdır. Allah yolunda, İslâm'ı, müslümanları beklemek için hudutlarda nöbet tutan kişinin gözüne cehennem ateşi değmeyecektir. Yâni, kişi cehenneme girmeyecek, cennetlik olacak. Nöbetin şöyle bereketi vardır, cihadın şöyle fazileti vardır. Kalırsa gazi olur, ölürse şehid olur. Ne kadar güzel...

Peygamber SAS Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde:⁸

مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَغْزُ، وَلَمْ يُحَدِّثْ سَنَفْسَهُ بِغَزْوٍ، مَاتَ

عَلَى شُعْبَةٍ مِنْ سِنْفَاقٍ

(حم.م.د.ن. عن أبي هريرة)

(*Men mâte ve lem yağzü ve lem yuhaddis nefsehû bigazvin*) “Bir kimse gaza etmeden ve gaza etmeyi gönlünden geçirmeden ölecek olursa, (*mâte alâ şu'betin min nifâk*) münafıklığın bir şubesi üzerine ölür.”

⁸ Müslim, *Sahîh*, c.X, s.19, no:3533; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.III, s.10 no:2502; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.374, no:8852; Neseî, *Sünen*, c.VI, s.8, no:3097; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.88, no:2418; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VI, s.191, no:2140; Neseî, *Sünen-i Kebîr*, c.III, s.6, no:4305; Ebû Avâne, *Müsned*, c.IV, s.492, no:7451; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.121, no:1312; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.48, no:17720; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXI, s.506; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.507, no:5575; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.160; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.293, no:10558; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.280, no:2622;

Câmiü'l-Ehâdis, c.XXI, s.433, no:23939.

Herkes gazaya, cihada gitmeyi isteyecek, isteyerek yaşayacak; “Ah bir fırsat olsa, şehid olsam!” diyecek.

Kıbrıs’a giderken bir asteğmen kardeşimiz, oraya gideceğini öğrenince, “Ben, benim neslimden pek az kimseye nasib olacak bir fırsat elde ettim. Şehid olmaya gidiyorum...” vs. diye mektup yazmış. Duygulu bir mektup, okuyunca çok duygulandık.

Bizim kavmimiz, halkımız böyledir. Yâni sulh zamanında sakindir, temizdir, kuzu gibidir ama, harp olduğu zaman da arslan gibidir; kimse önünde duramaz. Allah bizi İslâm’dan imandan ayırmasın sevgili kardeşlerim!

En önde çarpışıyor, aslan gibi en öne koşturmuş. Ashabı, arkadaşları geride kalmış da bu daha ileriye, düşmanın içine girmiş, kılıç sallıyor. Allah onu da sever.

Tabii şimdi kılıçla iş bitmediği için, ben yazılarımda yazıyorum, bazı hasımlar, rakipler de bizi kötülemek için yanlış yorumlar yapıyorlar:

“—Atom bombası bile yapmamız lâzım!” diyorum.

Neden?.. Çünkü atom bombasına sahip olan büyük devletler zulüm yapıyor, fesat çıkartıyor, baskı yapıyor. Benim şu gönlümde, kalbimde Muâvenet zırlımızın (*) köprüsünün uçurulması, beş denizcimizin şehid edilmesinin yarası hâlâ kanıyor. Hâlâ unutmadım. Unutulmaz, bu bir zulümdür.

Neden oluyor?.. Silahları gelişmiş olduğundan... Biz de mutlaka kıtalar arası mesafelere ulaşabilecek füzeler yapmalıyız. Atom bombasını mutlaka yapmalıyız! Bunu kardeşlerimiz yapabilir. Yapabileceklerini biliyorum. Ama fırsat olması lâzım! Para yok... Canımızı veririz, malımızı veririz, evimizi satarız, yine parayı buluruz. Ama, “Benim de bu silahım var!” diye düşmanı korkutmamız gerekiyor.

Sonra Rumlar Kıbrıs’a füze koyacağız diye tutturdular. Ortalık karma karış oldu. Harp tehlikesi var, Türkiye tetikte... Neden?.. Türkiye’nin etrafını sarıyor düşman ve Ankara’yı bile vuracak bir silahla Rusları oraya yerleştiriyor. Bu kabul edilebilir bir şey değil... Bunun çaresi nedir?.. Mutlaka kendi silah sanayimizi kurmak, mutlaka onların füzelerinden daha etkili, uzun menzilli füzeler yapmak, onların silahlarından daha güzel silahları yapmak ve mutlaka kuvvetli olmak... Başka çaresi yok!

3. *(Ve ilâ racülün yekûmu fî sevâdi’l-leyl)*
“Ve bir adam ki geceleyin kalkıyor; gecenin karanlığında kalkan adama da güler, sever.”
Ne demek bu?.. Namaz için kalkıyor. Uykusunu bırakmış, sıcak yatağını bırakmış, keyfini bırakmış, kalkmış, abdest almış, Cenâb-ı Mevlâsının dîvanına durmuş, boynunu bükmüş, gözünden yaşlar akıtarak namaz kılıyor. Allah bunu da sever, buna da güler. Buna da büyük mükâfat verecek.

Bunları yapmaya çalışmalıyız, aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cemaatle namaza devam etmeliyiz. Cihada hazır olmalıyız.

*Hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh ü salâh!*⁹

Sulh istiyorsak, muazzam bir savaş sanayii kurmalıyız. Sulh istiyoruz, çünkü kimsenin kötülüğünü istemiyoruz. O halde savaş sanayii yapacağız.

“—E nasıl ters değil mi bu?..”

Ters değil! Çünkü zayıf olduğun zaman zalimler zulmünü arttırıyor, cesurlaşıyor, saldırganlaşıyor. Bugün Balkanlar’da olan olaylar, Boşnak kardeşlerimizin başına gelenler yüreğimizin yarası... Kafkasya’da olan olaylar, Orta Asya’da olan olaylar, Keşmir’de, Afrika’da olan olaylar... Hepsi emperyalist devletlerin zulmü... Hattâ silah fabrikalarının belini doğrultmak, silah sanayileri devam ettirmek, para kazanmalarını devam ettirmek için savaş çıkartıyorlar diye kitaplar, gazeteler yazıp duruyor.

Böyle saçma şey olmaz, böyle insanlık suçu olmaz. Bunları cezalandırmak lâzım ama, kim cezalandıracak?.. Çünkü haklı olan, mazlum olan zayıf; haksız olan, zalim olan kuvvetli... O zaman dünya fesada uğruyor, mahvoluyor, perişan oluyor, aziz ve muhterem kardeşlerim!..

⁹ Abdülhak Molla’ya ait beytin tamamı:

*Bu mesel ile bulur cümle düvel fevz ü felâh:
Hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh ü salâh!*

Onun için biz dinimize dönmeliyiz ve dinimizin bu duygularıyla halkımızı beslemeliyiz. Sanmayın ki, batılılar halklarını dinî duygulardan mahrum yetiştiriyorlar. Amerikan reisicumhuru Armagedon Savaşı'nın hazırlıklarına dair sözler söyleyerek, halklarını ona göre hazırlıyorlar. Güya savaşıacaklarmış, şeytan taraftarını yeneceklermiş. Şeytan taraftarı deyince de, akıllarına hep müslümanlar geliyor. Halbuki kendileri şeytan taraftarı... Yaptıkları saldırıları, savaşları halklarına kabul ettirmek için, onların dinî duygularına hitap edecek konuşmalar yapıyorlar, öyle hazırlıyorlar.

Buna ruhî bakımdan, psikolojik bakımdan halkı hazırlamak denir. Halkın mâneviyatını hazırlamak denir. Biz de mâneviyatımızı dinî bakımdan kuvvetli tutmaktan başka bir seçeneğe sahip değiliz.

Dinimize sarılırsak hem dünyada, hem ahirette aziz oluruz. Kalırsak gazi, ölürsek şehid oluruz. Dinimizden ayrıldığımız zaman, mahvoluruz; hem dünyada hor ve zelil oluruz, hem de ahirette çok büyük cezalara, belâlara uğrarız. Onun için, aklımızı başımıza toplamalıyız.

e. Şehide Verilen Mükâfâtlar

Ebü'd-Derdâ RA'dan; o mübarek, ömrünü ibadetle, oruçla, gecesini namazla geçiren sahabiden Ebû Dâvud, Taberânî ve Beyhakî rivayet etmişler ki, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuş:¹⁰

يَشْفَعُ الشَّهِيدُ فِي سَبْعِينَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ، يَوْمَ
الْقِيَامَةِ

(د. طب. ق. عن أبي الدرداء)

RE. 511/3 (*Yeşfeu's-şehîdü fî seb'îne min ehli beytihî, yevme'l- kıyâmeh*) Yâni, şehid sadece kendisine büyük mükâfatlar kazanmıyor, bir de böyle oluyor. Ne demek bu:

(*Yeşfeu's-şehîd*) “Şehid şefaath eder...” Kime?.. (*Fî seb'îne min ehli beytihî*) “Ailesi, akrabası içinden yetmiş kişiye şefaath eder, (*yevme'l- kıyâmeti*) kıyamet gününde.”

¹⁰ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.19, no:2522; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.517, no:4660; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.164, no:18308; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.111, no:4085; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.IX, s.49, no:1847; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXII, s.222; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.480, no:8824; Ebü'd- Derdâ RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.326, no:3299; Ebû Hüreyre RA'dan. İbn-i Sa'd, *Tabâkâtü'l-Kübrâ*, c.III, s.406; Süheyl ibn-i Amr RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.188; no:1163; Ukbe ibn-i Âmir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.704, no:11151; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.135, no:26809.

Yâni, Allah-u Teâlâ Hazretleri şehidlere çok imtiyazlar verecek. Şehidler kendilerini kurtardığı gibi, aile efrâdını, konu komşusunu, çoluk çocuğunu, akrabasını bile kurtaracak.

Kendisinin kurtuluşu nasıl?.. Ahmed ibn-i Hanbel'in rivâyet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:¹¹

عَطَى الشَّهِيدُ سِتَّ خِصَالٍ: عِنْدَ أَوَّلِ قَطْرَةٍ مِنْ دَمِهِ
يُكْفَرُ عَنْهُ كُلُّ خَطِيئَةٍ، وَيَرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ،
وَيُزَوِّجُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ، وَيُؤَمِّنُ مِنَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ،
وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَيُحَلِّي حُلَّةَ الْإِيمَانِ

(حم. وابن سعد عن قيس الجذامي)

RE. 512/4 (*Yu'ta's-şehîdü sitte hisàlin*) Şehide altı meziyet verilir. *İnde evveli katretin min demihî*) “Kanının ilk damlası yere damladığı zaman, bu mükâfatlar kesinleşir:

1. (*Yükeffiru anhü küllü hatîetin*) Bütün günahları affolunur.” Beşer ya. Şehid oluncaya kadar bir ömür sürdü. Hataları, kusurları vardı. Bütün hataları silinir, affolur, bir...

¹¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.200, no:17818; İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'l- Kübrâ*, c.VII, s.426; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.143, no:642; Kays el-Cüzâmî RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.533, no:9517; *Kenzü'l-Ummâl*, c.IV, s.705, no:11152;

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXIV, s.160, no:26868.

2. (*Ve yürâ mak'adahû mine'l-cenneh*) "Cennetteki oturacağı mevkii, makamı gösterilir." Cenneti, cennetteki köşkleri görür hemen. Artık o kanının damlasının acısı ona gelmez; cenneti gördüğü için, son derece bahtiyar olur. İkincisi bu...
3. (*Yüzevvecü mine'l-hûri'l-în*) "Hûrilerle evlendirilir." El- hûri'l-în ne demek?.. İri gözlü ve gözlerinin akı gayet ak, karası gayet kara, kirpikleri gayet uzun, gözleri gayet güzel huriler demek. Onlarla evlendirilir; üç...
4. (*Ve yüemmenü mine'l-fezai'l-ekber*) "Mahşer gününün büyük korkularından, heyecan ve telâşlarından emniyete alınır. Hiç onları görmez." Çünkü şehid... Artık Arş-ı A'lâ'nın gölgesinde nurdan minberlere oturacak.

Başka kimler oturacak?.. Bir de Allah'ı zikredenler, birbirleriyle hâlisâne kardeş olanlar... Hani: "Yedi sınıf insan var, onlar da tabii bu fezai'l-ekberi görmeyecekler. Ne mutlu öyle olanlara!.." diye hadis-i şerif var.

5. (*Ve min azâbi'l-kabr*) "Kabirde de azap görmez." Kabir azabı da haktır. Çünkü mahşer yerine varıncaya kadar, kabirde yattığı müddetçe insan kabirde de azap çekecek. Mü'minlerden bile olsa...

Meselâ, kaç defa söylemişimdir, çok duygulandırıcı bir hadis-i şerif:¹²

¹² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.443, no:13610; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.VII, s.528, no:12140; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.31, no:43758; *Tergîb ve Terhîb*, c.III, s.132. no:3380.

“Bir mü’min kabre yatırıldığı zaman, başına ateşten bir tokmak indiriliyor. Kabrin içi duman ve ateş doluyor. O bağıyor, feryad ediyor, kurtulmaya çalışıyor:

‘—Aman bana vurmayın! Ben müslümandım. Yanlışlık mı yapıyorsunuz, niye vuruyorsunuz?’ diyor.

‘—Hayır, yanlışlık yapmıyoruz. Sen dünyadayken, zalimler bir mazluma bir yerde zulmediyorlardı. Sen onların yanından geçtin, mazluma yardımcı olmadın, mazlumu korumadın. Ondan dolayı, mü’min olduğun halde işte kabirde başına bu ateşten tokmakları yiyorsun!’ diye söylenecek.”

Kabir azabı haktır. Peygamber Efendimiz kesin olarak bunu beyan etmiş. Onun için kabir azabı çekmekten de Allah’a sığınmış. Kabir azabından da emin olur şehid...

6. (*Ve yuhallâ hullete’l-îmân*) “Kendisine cennette, en büyük şereflerden birisi olan iman elbisesi, iman hulleleri giydirilir. Böyle cennet libaslarıyla şereflenir.”

Hani meselâ, diyelim ki bir erin elbisesi var; bir de paşanın, en yüksek rütbeli emirin, komutanın elbisesi var... Tabii onu görünce, omuzundaki kırmızı renkleri, elindeki esasını, alâmetlerini görünce herkes selâm duruyor. Ne kadar hürmet ediyorlar. İşte şehide böyle iman hüllesi de giydirilir.

Kendisinin bu meziyetleri yeter artar bile... Ama bunlar yetmiyor, Allah-u Teâlâ Hazretleri diyor ki:

“—Ey şehidim, kalk! Sevdiğin insanlardan, ailenden, çoluğundan, çocuğundan yetmiş kişiye daha şefaathakkın var; onları da kurtar! Kimleri istiyorsan senin hatırın için, azabı hak etmiş oldukları halde onları da affedeceğim. Onlara da şefaath et!” diye bir de salâhiyet veriyor.

El-hamdü lillâh, sevgili ve aziz Akra dinleyicileri! Ne mutlu bize ki müslümanız. Allah bizi İslâm’dan, imandan, sevdiği dinden ayırmasın... Yolunda dâim, ibadetine müdâvim eylesin...

Çok güzel bir dine sahibiz. Cümle cihan halkının, Hazret-i Adem Atamız AS’dan beri olan insanların gıpta ettiği bir ümmetiz. Peygamberlerin bile, “Keşke o ümmetten olabilseydim!” diye temenni eylediği bir ahir zaman peygamberinin ümmetiyiz.

Ne mutlu ki elimizde Allah’ın hak kelâmı, mukaddes kitabı Kur’an-ı Kerim var, emirleri var! Tertemiz, ta Peygamber Efendimiz’in zamanından bozulmadan gelmiş. Hazret-i Ali Efendimiz’in imzasını taşıyan nüshası müzelerimizde duruyor. (*Radiya’llâhu anh, ve kerrema’llâhu vecheh*) Allah’ın arslanı, Hayber’in fatihi Hazret-i Ali Efendimiz’in eliyle yazılmış Kur’an-ı Kerim var. O kadar sağlam, kesin... Hiç bir ayeti tahrib olmamış, hiç bir harfi meçhul kalmamış. Olduğu gibi aynen yazılmış Kur’an-ı Kerim elimizde...

O mübarek ahir zaman Peygamberinin, Allah'ın en sevgili kulunun, Seyyid-i veled-i Adem, Seyyidü'l-evvelîne ve'l-âhirîn, Eşrefü'l-mürselîn Muhammed-i Mustafa Efendimiz'in ümmetiyiz. Elimizde Kur'an-ı Kerim var, hak dine mensubuz. Ne ölsek gam yeriz, ne kalsak gam yeriz. Ne mutlu bize, ne mutlu müslüman olanlara!.. Ne mutlu Allah'ın sevgili kulu olarak yaşayıp, huzuruna sevgili kul olarak varanlara!.. Allah bizi, hepimizi onlardan eylesin...

Hepinize en derin sevgilerimi, hasretlerimi sunarım. Hepinizin gözlerinden öperim. Hepinize dünya ve ahiretin hayırlarını dilerim...

Aman İslâm için çalışmaktan, malınızla, canınızla gayret göstermekten sakınmayın, geri durmayın! Aman düşmanlara fırsat vermeyin! Aman birlik ve beraberliği bozmayın! Aman kuvvetli olmaya gayret edin! Bedenen, mâlî yönden, iktisâdî yönden, askerî yönden, içtimâî yönden... her yönden toplumumuz kuvvetli olsun, pırıl pırıl olsun. Cihana ışık tutsun, rehberlik etsin.

Yardıma koşacağımız nice milletler var. Orta Doğu'da var, Balkanlar'da var, Kafkasya'da var, Orta Asya'da var, Kuzey Amerika'da var, Güney Amerika'da var, Avrupa'da var, Afrika'da var... Hepsi bizim iyi insan olduğumuz takdirde faydalar sağlayabileceklerimiz, Hazret-i Adem'den kardeşlerimiz ama, şaşırılmışlar, yanlış yoldalar. Düzeltecek insanlara ihtiyaç var.

Allah'ın seçtiđi ümmet biziz:

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ

(آل عمران: ۱۱۰)

(*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâs*)
[Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz.] (Âl-i İmran, 3/110) buyrulmuş. Allah bizi, bu rütbelerin kıymetini bilenlerden ve lâıyk olanlardan eylesin...

Hepinize en derin sevgilerimi, saygılarımı sunarım. Dualarınızı beklerim.

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

17. 07. 1998 - Medine-i Münevvere

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

